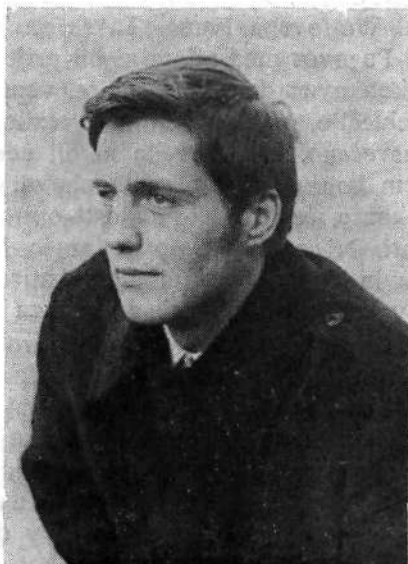

skega Gorena, in je videl več, kot mi vsi skupaj. In je postal žrtev, kakršno terjajo razodeta VERBA ARCHANA! In je postal *tam* bralec Manoma, ki ga je spremenil v beljakovino spomina, to je *vase?!* Saj ga je edini lahko zajel iz Akaša kronike, na tak način, da ga je obdržal zase. Sicer pa ničesar ne terjam od njega. Mrtvi niso dolžniki. Darovalci? Kakor kdo.

Cveto
Preželj

Pesmi

MI GREMO Mi gremo za vasjo
po dolgi cesti,
po dolgi cesti
do neba.

Po nebu hodijo svetniki
in nam pravijo,
da smo svojat,
da smo brez vere,
brez trpljenja.

Mi gremo za vasjo
po dolgi cesti,
po dolgi cesti
do neba.

MI SMO Mi ne živimo
ne za mrtve
ne za žive
ne za priliznjene,
okoli trte ovite,
okoli mokrega jezika.

Mi smo sinji Jadran.
Mi smo ta nič,
ki se zdaj toči.

V srednjem veku
smo si na svetih podobah
vice pripovedovali.
Zdaj vsako jutro
gledamo v prazne časopise
in si polagamo podobce po mizi.

Mi smo ta nič,
ki se zdaj toči.

VESOLJE Vesolje gre v nas.
GRE V NAS S prozornimi krili vstopa.
Drenjamo se okoli okenc
za prodajo voznih kart.

Vesolje gre v nas.
Brez resnic
se v nič potapljamo
in se ob koncu dneva
s sprevodnikom pogovarjamo
o lovu na malo divjad.

ZA PODOBE Za podobe iz sanj
IZ SANJ prestopam med morilce,
za peklenško menažerijo
se podim.

In ostarim,
 ko se zagledam
 tam preko,
 tam nekje
 nedokončan,
 mutast,
 razvlečen
 na vse strani,
 strupen.

POZDRAV Na mizi me čaka nagelj —
NA MIZI

z mojih vrhov
 je prišlo upanje
 in se utrnilo
 v ta čudni čas,
 ki mi ne prinaša
 toplega kruha
 ne jutranjega pozdrava,
 in me nenadoma zapusti,
 kot da sem prišel vedrit pod streho,
 pod napušč posedet.

PO KISLEM Ne ve se,
DEŽJU če nisem s kisom,
 ki mi ga je spravljala babica
 v plastično vrečko,
 da si bomo doma
 vsaj enkrat po človeško
 okisali solato,
 povzročil kisel dež.

Za mano je še klicala:
 Povezni si jo na glavo,
 če bo začelo deževati!

Jaz pa ne.
 Z vrečko in kisom
 sem po kislem dežju hodil
 in praznil svoj veseli del življenja.

KO SE LOVIM Ko se ves povaljan
 lovim za zračne mehurčke,
 za kaplje, ki me tepejo
 in se mi nasmihajo,
 kot male deklice,
 in se ves bos in sam
 pokrijem z njimi,
 da umirim glasove,
 ki razjedajo stremljenja,
 sanjarjenja sredi noči,
 ko padajo kladiva
 in se bliskajo rakete za obzorjem —
 za slapom resnice,
 za urejenostjo neke domovine.

MRZLO Mrzlo postaja.
POSTAJA Nagibam se čez okno
 in si mislim,
 ko bi že kdo vstopil
 in me pahnil v kakšno vojno
 brez pravega konca,
 brez pravega vsakdanjika,
 ki z nami trpi
 in si niza
 grozne, človeške oči.

VRV SEM Pesem je poezija.
 Prihaja.
 Neskončne
 sence
 me skrijejo.

Vrv sem,
 pretežka ladja
 za drhal,
 ki spodjeda stare hiše,
 ki me meče na cesto,
 na prašni tlak,
 da sem mrtvim čisto blizu,

in ko znova vstanem
in med ruševine odhitim,
v daljavi zabrnijo strune
in se znova razpletejo vrvi.

KROŠNJE Krošnje zasučem.
ZASUČEM Veter položim na pernatega ptiča.
Ponagajam si
in stopim preko zime,
preko ledenih prsi,
ki so me do včeraj grele.

Krošnje zasučem na levo,
na desno,
na sever in jug,
nad mrtve straže jih pošljem,
na parkirane ptice naslonim,
položim na mrtvi svet,
ki me vabi za praznike
pod volneno odejo,
med koščene noge,
med blatno,
človeško hlastanje.